

ΑΙ ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Ἐφ'αυτῶν ποτὲ ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν γίνεται λόγος περὶ ἐμοῦ ἐν Παρισίοις; Καὶ ἐν τούτοις ὅσον εἶνε βέβαιον ὅτι τὴν σῆς ὁμιλῶ ἐγὼ εἶδω, ἐν Ἀθήναις, τόσον εἶνε ὁμοίως βέβαιον ὅτι ταυτοχρόνως οἱ Παρισινοὶ θεῶνται τὰ κινήματα καὶ τὰ διαδήματά μου εἰς τὸ θέατρον τῶν Ἑδῶν καὶ ξεκαρδίζονται μὲ τὰς περιπετίας μου, τὰς *Peripetias* τοῦ κυρίου *Krac* (*Les aventures du M. de Crac*), μεγάλην φαντασμαγορίαν εἰς ὅκτω σκηνὰς καὶ δεκαεννέα εἰκόνας! Ὅποιου εἶδους εἶνε αἱ ἐν τῇ φαντασμαγορίᾳ ταύτῃ ἐκτιθέμεναι περιπέτειαί μου ἀγνοῶ ἐντελῶς, καθὼς ἐπίσης καὶ ποίας ἀφορμὰς ἔσχον οἱ ἀξιότιμοι συγγραφεῖς αὐτῆς κ.κ. Μπουρανῆ καὶ Μπιλὼ ὅπως μὲ δραματοποιήσουν—ἀκούετε;—μὲ δραματοποιήσουν!! Νομίζω ὅμως ἐμαυτὸν ὑπόχρεον νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ ἀπό τινος ἰδίως χρόνου ψυχολογική μου κατάστασις καὶ τὰ παρὰδοξα ἅτινα μοὶ ἐπισυμβαίνουν, ὄντως θὰ ἠδύναντο νὰ μὲ καταστήσωσιν ἱλαροτραγωδίας ἐκ τῶν σπανίων ἀξιώτατον ὑποκείμενον.

Αἱ περιπέτειαί μου αὐταὶ χρονολογοῦνται ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλ' ἡ περιεργότερα καὶ μᾶλλον δυσάρεστος δι' ἐμὲ φάσις αὐτῶν κυρίαν ἀφετηρίαν ἔχει τὴν πρόσφατον σύγκλησιν τῆς βουλῆς. Ὅχι διότι δὲν αἰσθάνομαι ἀπειρὸν θυμηδίαν ὁσάκις βλέπω τὴν μορφήν τοῦ κ. Μπούτουνα ἡ δὲν μὲ καταλαμβάνη ἀόριστος καὶ ἐξαιρετικὴ τέρψις ὁσάκις ἀκούω ὁμιλοῦντα τὸν κ. Δουζίναν, ἄπαγε! Ἀλλὰ διότι ἡ αἰφνιδική σύγκλησις αὐτῆς ἦλθε νὰ ἐντείνῃ τὴν δεινὴν ἠθικὴν πάλην, ἣτις τελεῖται ἀπὸ ἐπταμήνου ἐν ἐμοί. Ἀφ' οὗτο τοῦ τρις κατηραμένου καὶ κακοηθέστατον ἐκείνου βουλγαρικὸν πραξικόπημα ἦλθε νὰ ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν ὧν μας, ἐγὼ εἶμαι ἴσως ὁ πλειότερον παντὸς ἄλλου συναισθανθεὶς τὸν ἐξ αὐτοῦ δονισμὸν καὶ ὑποστάς, χωρὶς νὰ εἶμαι ἐπίστρατος οὐδεμιᾶς ἡλικίας, χωρὶς νὰ ἔχω κανὲν ἀξίωμα καὶ χωρὶς ποτὲ νὰ ἀνემίχθην ὅπωςδὴποτε εἰς τὰ δημόσια πράγματα, πάσας τὰς ὀχληροτάτας συνεπείας αὐτοῦ. Καὶ ἰδοὺ διατί: Εἴτε θέλων εἴτε μὴ θέλων, ἀναγκάζομαι νὰ παρακολουθῶ οὕτως ἢ ἄλλως καὶ ἐγὼ τὰ ἀπὸ ἐπτὰ μηνῶν συμβαίνοντα καὶ ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, νὰ παρίσταμαι εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους προσκλήσεις τῶν ἐπιστράτων, νὰ ἀναγινώσκω τὰς ἐφημερίδας, νὰ ἀκούω τοὺς λόγους τοῦ κ. Δηλιγιάννη, νὰ συγχάζω εἰς τὰς διαδηλώσεις καὶ τὰ συλλαλητήρια, καὶ νὰ λαμβάνω ἐξ αὐτῶν ὧν μίαν ἐντύπωσιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἄλλος περὶ ἐμὲ κόσμος, ἡ λοιπὴ μεγάλη τῶν συμπατριωτῶν μου μάζα, παρακολουθεῖ καὶ αὐτὴ ταυτοχρόνως τὰ αὐτὰ πράγματα καὶ σχηματίζει καὶ αὐτὴ μίαν ἐντύπωσιν, ἣν ἐκδηλοῦσι τὰ ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων τῆς αἱ ἐν τῇ βουλῇ ἀγορεύσεις, αἱ ὁμιλίας τῶν συλλόγων καὶ αἱ ἰδιωτικαὶ συνδιαλέξεις. Ἀλλ' ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἰδικῆς μου καὶ τῆς γενικῆς ἐντύπωσης εἶνε τόσῃ μεγάλη, ὥστε ἂν μὲν ἡ ἰδική μου ἀποδειχθῇ ἡ ἐσφαλμένη πρέπει ἐξάπαντος νὰ πεισθῶ ὅτι εἶμαι ἡλίθιος—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον ἀφορμὰς νὰ πιστεύω μέχρι τοῦδε. Ἀν ὅμως ἡ ἰδική μου ἐντύπωσις εἶνε ἡ ὀρθὴ καὶ ἡ ἀληθής, δὲν πρέπει νὰ μὲ λυπῇ ἡ ἀδυναμία, ἣν ἔχω, ὅπως ἐπιτελέσω τὸ καθήκον τοῦ νὰ τὴν διακηρύξω καὶ νὰ τὴν ἐπιβάλω καὶ νὰ τὴν μεταδώσω εἰς τὸ ἔθνος μου;

Ἡ σύγκρουσις τῶν δύο τούτων σκέψεων ἐν ἐμοί εἶνε τοσοῦτον ἰσχυρὰ ὥς δύο ἀμαξοστοιχιῶν συναντωμένων αἰφνιδικῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς ἐν τῇ νυκτί. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἴσα ἴσα θέλω ἐπὶ τέλους ν' ἀπαλλαχθῶ αὐτῶν.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἐπὶ παραδείγματι, ὅ,τι δύναμαι ὠρισμένως

νὰ συναγάγω ἐκ τῶν ἐπταμήνων παρατηρήσεών μου ὡς ἀσφαλὲς πόρισμα καὶ κυριωτάτην ἀνάγκην, ἣν συναισθάνεται εὐθύς ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκρούθου καταστάσεως, ἣν διατρέχομεν, ὅλος ὁ ἐλληνικὸς κόσμος, εἶνε ἡ σοβαρότης τοῦ φυλετικοῦ κινδύνου ὑφ' οὗ ἀπειλούμεθα ὑπὸ τῶν τελευταίων γεγονότων τῆς Ἀνατολῆς, ἀκατάσχετος τις καὶ ἀπροσδιόριστος ὁρᾶσις πρὸς ἐπιδιώξιν ἀγνώστων τυχῶν καὶ ἡ αὐτόματος ἀντήχησις μυριοστόμου πολεμικῆς κραυγῆς. Τῆς ἀνάγκης ταύτης ἡ ἀλήθεια πολλάκις ἀνωμολογήθη ἐν τῇ θέσει ταύτῃ καὶ τὴν κραυγὴν αὐτὴν εἶμαι ἔτοιμος νὰ ρῆξω καὶ ἐγὼ ὡς ὁ τελευταῖος ἀγυιόπαις διαδηλώσεως. Ἀλλ' ὅ,τι δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω—καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει ἡ ἀγωνία τῆς ψυχῆς μου—εἶνε πῶς ὅλοι αὐτοὶ οἱ διαφλεγόμενοι ὑπὸ τῆς ιδέας ταύτης, πρὸς ἐπιδιώξιν αὐτῆς συντελεστικώτατον νομίζουσι ν' ἀποβλέπωσι πρὸς τὴν λεγομένην κυβέρνησιν καὶ νὰ ζητῶσι παρ' αὐτῆς πολεμικὰς διαβεβαιώσεις, ἐνῶ ἐγὼ πολὺ μᾶλλον κατεπιείγον καὶ ἀναγκαιότερον νομίζω, πρὸ τοῦ ἂν αὕτη εἶνε εἰρηνικὴ ἢ πολεμικὴ, νὰ ἐξακριβωθῇ ἂν ὑπάρχῃ κυβέρνησις. Εἶνε λοιπὸν πράγματι κυβέρνησις τὸ πλῆρες ἀχύρων αὐτὸ πεντακέφαλον ἀνδρείκελον, τὸ κηρόπλαστον αὐτὸ ὁμοίωμα διοικήσεως, ἡ ρακώδης αὐτὴ σημαία ἡ κινουμένη πρὸς οἰουδήποτε ἀνέμου τὴν φορὰν; Ἀποτελοῦσι κυβέρνησιν αἱ πέντε αὐταὶ πλαγγόνες αἱ χορδιζόμεναι ὅπως κινήσωσιν ἐξηθρωμένους χεῖρας καὶ πόδας ὑπὸ τοῦ μεγάλου παιδίου ὅπερ καλεῖται Κοινὴ Γνώμη, αἱ πέντε αὐταὶ βεβαρημέναι σκιαί, αὐτὰ τὰ πέντε εἰδῶλα καμώντων; Εἶνε λοιπὸν κυβέρνησις αὐτὸ τὸ συνεδριον τῶν ὑπνοδατῶν, τὸ προσκαλοῦν ἀσυνειδήτως ἐφειδρείας, συγκαλοῦν βουλὰς, συνάπτον καταστρεπτικὰ δάνεια, μετακινῶν ὅλον τὸ ἔθνος ἀπὸ τῆς βάσειός του, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ οὔτε ποῦ βαίνει, οὔτε ποῦ θὰ καταλήξῃ; Φαίνεται ὅτι εἶνε. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει—πόσον εἶμαι στενοκέφαλος!—δὲν ἠμπορῶ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἐννοήσω πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ καὶ εἰς μόνος λογικὸς ἄνθρωπος παραδεχόμενος ὅτι τὸ ἄμορφον αὐτὸ ὄν εἶνε εἰς θέσιν νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ πού. Τὸ ἐπ' ἐμοί οὐδέποτε ἄλλοτε ἤκουσα ὅτι τὰ ἄψυχα εἶνε δυνατόν νὰ μεταδώσωσι ζωὴν εἰς τὰ ἐμψυχα. Οὐδέποτε ἐδιδάχθην ὅτι δύναται τις νὰ διευθυνθῇ ὅπουδὴποτε ἂν ὁ ὀδηγὸς ὃν ἐξέλεξε πρὸς τοῦτο ἀντὶ νὰ προηγήται αὐτοῦ τὸν παρακολουθεῖ. Οὐδέποτε ἐφραντάσθην σεσηπὸς πλοῖον ρυμουλκούμενον κανονίζον τὴν πορείαν ἐκείνου ὑφ' οὗ ρυμουλκεῖται. Καὶ δὲν κατορθόνω νὰ συλλάβω καὶ τὴν ιδέαν κυβερνήσεως, ἔστω καὶ ἂν ἔχῃ τὴν θέλησιν, ἀγούσης εἰς πόλεμον τοὺς ὑπηκόους τῆς, ἐνῶ περιφρονεῖται, σαρκάζεται, μυκτηρίζεται ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐνῶ οὔτε τὸ ἐλάχιστον τῶν κινήματων τῆς εὐρίσκει εἴτε πίστιν εἴτε χάριν παρ' αὐτοῖς. Καὶ εἰς τὴν εὐάρεστον αὐτὴν θέσιν εὐρίσκεται ἡ κυβέρνησις μας.

Περὶ τῶν θνησκόντων ρωμαίων αὐτοκρατόρων διηγοῦνται ὅτι ὑστέρησαν φιλοδοξίαν τῆς σθεεννυμένης πολυταρχοῦ ζωῆς τῶν εἶχον νὰ ἀποθνήσκωσιν ὀρθοί· ἀλλ' ἡ ἐλλ. κυβέρνησις, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς αὐτῆς νὰ ἀποθάνῃ, θὰ ἀποθάνῃ καταπεπτωκυῖα ἀπὸ πολλοῦ ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἔθνους, ἐν τῇ ὑπολήψει τοῦ κόσμου, εἰς τὰ ὅμματα καὶ ἐαυτῆς ἀκόμη.

Μετὰ τὸ ἠθικὸν τοῦτο πτώμα ἔρχεται εἰς βρυκόλαξ, τοῦ ὁποῖου ἐνομίζομεν ὅτι εἶχομεν ἀπαλλαχθῇ διὰ τινὰ τοῦλάχιστον χρόνον, ἡ ἀντιπολίτευσις τοῦ κ. Τρικούπη. Ἀλλ' ὁ δραπετής αὐτὸς τῶν κοιμητηρίων ἔχει περισσοτέραν ζωὴν πολλῶν ζώντων, καὶ τὸ τρίξιμον τῶν κοκκάλων του εἶνε φοβερόν. Μεταφραζόμενον εἰς κοινοβουλευτικὴν διάλεκτον σημαίνει διὰ τὴν κυβέρνησιν: α Τί ἐκαμες τὰς ἡμέρας ἐπτὰ μηνῶν καὶ τὸ χρέμα ἐκατὸν ἐκατομμυρίων, ἅτινα σοὶ ἐδόθησαν; Τί ἐκαμες τοὺς πόθους τοῦ ἔθνους καὶ τὰς ἐλπίδας,

ἄς ὑπεσχέθης ὅτι θὰ πραγματοποιήσης; Τί ἔκαμες τὴν νεολαίαν τοῦ τόπου, ἥτις σὲ ἠκολούθησεν ἐνθουσιῶσα ὡς τὴν ὁδηγήσης εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, χωρὶς νὰ φαντάζεται ὅτι θὰ τὴν ὠδήγεις μόνον εἰς τὴν ὑγρασίαν τοῦ στρατῶνος καὶ εἰς τὴν σαπρίαν τοῦ νοσοκομείου; Δὲν ἤξεύρω ἂν καὶ ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου δὲν θὰ ἔκαμνα τὸ ἴδιον, ἀλλ' ἀφοῦ σὺ εἶχες τὴν ἀνοησίαν νὰ εὐρεθῇς διοικοῦσα κατὰ τοιαύτας περιστάσεις, σὺ πρέπει νὰ ὑποστῇς καὶ τὰς συνεπείας. Διὰ νὰ ἔλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ εἰργαζόμενη καὶ ἐγὼ πέντε ἡδὴ μῆνας, ἂν καὶ ἐφαινόμην ὅτι ἐμιμούμην τὴν ἀδράνειάν σου, ἐταξείδευον, ἠλίευνον, ἐπεσκεπτόμην τὴν Παναγίαν τὴν Παρηγορήτριαν, προπαρεσκεύασα ὅλας τὰς ὑπογείους διόδους, ἐξύφανα ὅλους τοὺς ἀραχνώδεις ἰστούς, εἰς οὓς νὰ συλληφθῇς, μωῖα ἀσυλλόγιστος! Ὡς ὁ Σάβλων τὸν δανειστὴν του, τώρα σὲ κρατῶ, δὲν μοῦ διαφεύγεις! Ἀρκετὸν καιρὸν ἔφαγες τὴν κριθὴν τῆς ἐξουσίας· τόπον καὶ δι' ἐμέ! » Τὴν λογικότητα καὶ τὴν ἀλήθειαν τούτων δύσκολον νομίζω ν' ἀμφισβητήσῃς. Ἀλλὰ τὸ φαινόμενον δὲν εἶνε σπάνιον. Εἰς πολλὰς ποινικὰς δίκας δὲν κατηγορεῖ τάχα, πολὺ καλλίτερον τοῦ εἰσαγγελέως, τὸν κατηγορούμενον ὁ συνέννοχός του; Καὶ ποῖος ἄλλος θὰ ἠδύνατο καλλίτερον νὰ ἐξελέγξῃ τὴν οἰκτρότητα τῆς σημερινῆς καταστάσεως ἢ ἐκεῖνοι οἵτινες προεῖδον καὶ ἀνέμειναν αὐτήν, ἐκεῖνοι οἵτινες ἠσχολήθησαν νὰ λειάνωσι τὸν κατήφορον, ἐφ' οὗ οὐδεὶς διέθεσεν νὰ βαδίσῃ ἢ κυβένησιν ἀρχήθεν; Τί ἂν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κατηφόρου θὰ συμπαρεσύρετο καὶ τὸ ἔθνος ἀγωνιῶν καὶ ἀσθμαίνον! Αὐτὸ ἴσα ἴσα θὰ ἐπεθύμουν καὶ αὐτοί· διότι εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐπικλινοῦς δρόμου θὰ εὐρίσκοντο αὐτοί, οἵτινες θὰ τὸ ἥρπαζον ἀποκαμὸν εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ θὰ ἐφαινοντο ὅτι τὸ ὑποστηρίζουν καὶ θὰ ἐφαινοντο ὅτι τὸ σώζουσιν! Αὐτὸς ἦτον ὁ σκοπὸς των καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ συμφέρον των· συμφέρον, ὅχι πολιτικόν, ὅχι κομματικόν, — θὰ ἦσαν συγγνωστὰ καὶ τὰ δύο, — ἀλλὰ συμφέρον ἐκδιαστοῦ ἀναμένοντος νὰ θερίσῃ ἢ πείνα τὰ σπλάχνα τῆς πτωχῆς κόρης, ἣν ἐποφθαλμιᾷ, διὰ νὰ πέσῃ αὕτη ἐξηντημένη εἰς τοὺς κόλπους του.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ κόσμος ἀνέχεται πάντα ταῦτα, ἐξαγγελ-
λόμενα διὰ κυμάτων εὐγλωττίας ὑπὸ τῶν προσποιητῶν βω-
βῶν τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ μειδιᾷ πρὸς τὰ ἀκούσματα ὡς λε-
γόμενα μετὰ χάριτος καὶ δυνάμεως, καὶ δὲν συναισθάνεται τὴν τερατωδίαν των.

Ἀλλὰ τότε διατί ἡ ἠθικὴ σας συνειδήσις ἐξεγείρεται πρὸ τῆς ὡραιότερας εἰκόνης, ὅταν αὕτη σᾶς παρουσιάξῃ, ἔστω καὶ ἐν τῇ γλυκυτέρᾳ ἀρμονίᾳ χρωμάτων καὶ σκιῶν, σιληνῶν ἀσελγείας παρὰ φύσιν ἢ σατύρων καὶ πριάπων ἀσέμνους κορ-
δακισμούς;

Αὕτη εἶνε ἡ ἀντιμέτωπος θέσις τῶν δύο ὄγκων οἵτινες ἐ-
γείρονται παρακλύοντες τὴν κίνησιν τοῦ ἔθνους, τῶν δύο
χονδρῶν κόμβων οἵτινες ἐμποδίζουν τὴν κυκλοφορίαν του,
τῶν δύο μεγάλων δυνάμεων, αἵτινες, χωρὶς στόλους, χωρὶς
στρατοὺς, χωρὶς τελεσίγραφα καὶ διακοινώσεις, δὲν ἀφίνουσι
τὸ ἔθνος νὰ κάμῃ τι, περισσότερον ὧν τῶν ἐκουσίως χειρο-
δέσμων ἐν Σούδᾳ ἐξ μεγάλων εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων. Καὶ τῆς
ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς πλέον πάλης τῶν δύο αὐτῶν τεράτων παριστά-
μεθα μάρτυρες ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς βουλῆς. Ἐπὶ τοῦ παρόν-
τος νικᾷ ἡ πρώτη. Ἀλλὰ διὰ τὰς νίκας αὐτὰς φαίνεται ἐπί-
τηδες γραφεὶς ὁ περίφημος στίχος τοῦ Οὐγκώ:

Que les victoires sont grandes et les vainqueurs petits!

Χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ εἶνε καὶ οἱ ἡττώμενοι ὀλιγώτερον μικροί.

Κράκ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

(Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων φιλοσοφικῶν, φιλολογικῶν καὶ
μ(ε)τεωρολογικῶν παρατηρήσεων).

(Συνέχεια)

Μ

ΜΕΛΟΣ. Ἐκαστον ἄτομον ἐκ τῶν ἀποτελούντων σύλλο-
γοι, ἢ σωματίων, τὸ ὅποιον ἐξέρχεται ἀρμονικῶς ἀπὸ τὸ
στόμα τῶν αἰσθάνων καὶ τῶν ἱεροψαλτῶν.

ΜΕΤΡΟΝ. Μακρὰ ταινία δι' ἧς μετροῦσιν οἱ μηχανικοὶ
τοὺς στίχους τῶν ποιητῶν. Πολλὰ τοιαῦτα λαμβάνει μεθ'
ἐαυτοῦ ἕκαστος εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις.

ΜΑΝΝΑ. Ἡ γυνὴ ἣν ἔρριψεν ἐκ τῶν οὐρανῶν ὁ Θεὸς διὰ
νὰ τραφῶσιν οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν ἔρημον.

ΜΕΓΑΣ. Τὸ ἐναντίον τοῦ μικρός· ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Να-
πολέον καὶ εἰς τῶν πέντε δακτύλων μου.

ΜΕΤΟΧΗ. Ἡ τελευταία τῶν ρημάτων ἐγκλισις· ἐξ αὐ-
τῶν ἐκδίδουν πολλὰς πρὸς ἄγρην χρημάτων αἱ ἐταιρίαι.

ΜΕΓΑΡΑ. Μικρὰ πόλις τῆς Ἑλλάδος ἐντὸς τῆς ὁποίας
κάθηνται οἱ πλούσιοι ὁμογενεῖς.

ΜΥΣ. Τὸ γνωστὸν μικρὸν ζῶον ὅπερ φέρομεν ὅλοι εἰς διά-
φορα μέρη τοῦ σώματός μας.

Ν

ΝΑΡΚΗ. Ἡ χαλνῶσις ὑφ' ἧς καταλαμβάνεται ὁ ὁμώνυ-
μος ἰχθὺς ὅταν ἐκσφενδονίζεται ἀπὸ τῆς ναρκωδολῆς πλοῖα.

ΝΗΜΑ. Ἡ κλωστή διὰ τῆς ὁποίας ράπτομεν τὰ ἐνδύ-
ματά μας καὶ συνδέομεν τὰς ιδέας μας.

Ξ

ΞΕΝΟΣ. Πᾶς ἄνθρωπος μὴ ἀνήκων εἰς τὴν χώραν ἐν ἣ
κατοικεῖ καὶ δημοσιεύων ἄρθρα καὶ μυθιστορήματα μετὰ καινο-
φανείας καὶ ἀλλοκότους λέξεις.

Ο

ΟΡΟΣ. Ὑψωμα γῆς ὅπερ τίθεται πρὸς διευκόλυνσιν εἰς
πᾶσαν συμφωνίαν ἢ συνθήκην.

Π

ΠΕΝΘΟΣ. Ἡ λύπη τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα ἐπὶ τῇ ἀπω-
λείᾳ τινός καὶ τὴν ὁποίαν φέρομεν ἐπὶ τοῦ πλοῦ μας.

ΠΝΕΥΜΑ. Ὑγρὸν εὐρισκόμενον ἐν φιάλῃς ἢ ἐντὸς τοῦ
κρηνίου, ὅπερ τίθεται ἄνωθεν τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων
λέξεων.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Ἡ μόνη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος ἥτις διὰ τὴν
Ἑλλάδα εἶνε ἀτελεύτητος.

ΠΟΡΟΣ. Νῆσος μικρὰ ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν δύ-
ναται νὰ ζήσῃ.

ΠΟΥΣ. Μέτρον ἀγγλικόν τὸ ὅποιον ὅταν μὲν εἶνε μικρὸν
ἐπιδεικνύουσιν αἱ γυναῖκες, ὅταν δὲ εἶνε μέγα τὸ κρύπτουσι.

Ρ

ΡΩΜΗ. Ἡ ἰσχὺς τὴν ὁποίαν οἱ ἄνδρες ἔχουσιν εἰς τοὺς
βραχίονας καὶ ὁ Τίβερις παρὰ τὰς ὄχθας του.

Σ

ΣΥΝΤΑΞΙΣ. Ἡ κατὰ κανόνας τοποθέτησις τῶν μερῶν τοῦ
λόγου ἐκ τῆς ὁποίας περιμένουσι νὰ ζήσωσι κατὰ τὰ γηρα-
τεῖά των οἱ ὑπάλληλοι.

ΣΚΟΠΟΣ. Διαλογισμὸς παντός σκεπτομένου ἰσχύμενος μετ'
τὸ ὄπλον ἀνὰ χεῖρας πρὸ τῶν στρατῶνων καὶ τῶν Τραπεζῶν.

ΣΚΗΝΗ. Κατοικία ἐξ ὑφάσματος τῶν στρατιωτῶν καὶ
τῶν νομάδων ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνερχόμενοι παριστάνουσιν οἱ
ἡθοποιοί.

(Ἐπταὶ τὸ τέλος)

Μαθητὰς